

pleme jako pripravni videti. Kdor bi jih hotel kupiti, naj se naravnost do mene obrne, vzlasti jih pa visokocenjeni c. k. kmetijski družbi priporočam.

Z vsemi tukaj imenovanimi rečmi jako zadovoljni Šent-Joščani pogrešamo le še bika boljšega rodú, da bi mogli ž njim zboljšati navadni rod. Da bi tedaj hotela slavna družba še lepega Muricidolca za pleme podariti, iz dnu srca bi jej hvaležni vošili:

Bog daj, da bi gospodje, ki tako skrbno vodijo družbo kmetijsko na prid naši deželi, še dolgo dolgo časa v prid in korist našemu kmetijstvu delali!

Andrej Malavašič,
posestnik v Butanjevi, fara Šent-Još.

Našim gospodinjam.

Da se mleko o vročini ne podseka, gotovo pomaga prah „natron“, od kterege v lekarni lot 2 krajcarja veljá. Predno se mleko zavrè, se mu primeša trohica natrona, in ne bode se podsekalo. Natron ljubi zdravju; pa če ga preveč prideneš, dobi mleko lugast okus. Na bokal mleka zadostuje za malo turšično zrno vrednosti tega praha.

Jerica Gomilšakova.

Okrožnica

županom na Kranjskem o vpeljavi državne postave od 27. julija 1781. leta, ktera predpisuje, kako naj se v red dene policijska odprava in odgonstvo (šub).

(Konec.)

Bolniki, kateri se po zdravniškem mnenji tudi voziti ne morejo, se toliko časa ne smejo odgnati, dokler se zadosti ne ozdravijo. Ako pa med potjo odgonce zbolí, da ne more dalje, ga je izročiti županstvu bližnje občine, da ga nemudoma z vozom odpravi na bližnjo odgonsko postajo.

Zarad zmanjšanja stroškov naj se dadó le taki odgonci zdravniško preiskovati, kateri zarad slabosti res ne morejo dalje, ali pa, kateri so videti bolehní ali če so sumljivi kake skrivne bolezni. Zdravniški izrek se ima le takrat spisati, kedar je potrebna za odgonce pripraga. Te zdravniške izreke obdržé tiste odgonske občine, ktere so dale dotične odgonce zdravniško preiskati, da jih priložé z računom za povračilo stroškov. Zdravniško pregledovanje odgoncev zarad potrebnosti daljne priprage se ima na vsaki odgonski postaji po navedenem načinu ponoviti.

Na vsaki odgonski postaji se imajo zapisati vsi odgonci v odgonski zapisnik, županstva prenočnih odgonsko-postajskih občin, v kterih so namreč c. kr. okrajna glavarstva, imajo tem vsak prihod in odhod odgoncev naznaniti; vsaka končna odgonsko-postajska občina pa naj na hrbtu odgonske pôle zapiše, kar jej je znano o premoženji in razmerah dotičnega odgonca, ter naj ga odpravi v njegovo domačo občino.

Občine z odgonskimi postajami imajo potrebo najemati posebnih stalnih odgonskih sprevodnikov dokazati.

Vso na stroške deželnega zaklada priskrbljeno opravilo v sedanjih odgonskih zaporih naj prevzemó odgonsko-postajske občine po inventarji političnih okrajnih gospósk, ki bodo potem deželnemu odboru poslale potrjene inventare. Kjer je treba nove zaporne oprave, jo ima vsaka odgonsko-postajska občina na občinske stroške preskrbeti.

Odgonskih stroškov

ne plačuje vseh deželni zaklad, ampak le nektere, in sicer le odgonsko-postajskim občinam, namreč: najemščino za odgonske zapore (prostorišča), stroške za hrano,

snaženje, perilo in preobleko odgoncev, stroške za priprago in spremljevanje in za zdravniško pregledovanje. Stroške za notranjo opravilo odgonskih prostorišč, za kurjavo in osvečavo, plačila za pisarno in nadzorna odgonska opravila pa plačujejo odgonsko-postajske občine same. Zarad odgonskih zaporov, zarad preskrbljevanja odgoncev z jedjó, zarad njih snaženja, zarad priprage in spremljevanja naj vsaka odgonsko-postajska občina po javnem oklicu skrbi o pravem času za nove pogodbe, kolikor mogoče po nizki ceni, ktere naj dva meseca pred koncem sedaj veljavnih dotičnih pogodb deželnemu odboru v potrjenje predloži.

Račune

odgonskih stroškov za hrano, spremljevanje, priprago, za snaženje, obleko in za zdravniško pregledovanje ima vsaka odgonsko postajska občina po preteku vsacega meseca deželnemu računovodstvu pošiljati. — Ti računi se imajo po sledečem načinu narejati: Vsak mesec se ima narediti natanki prepis odgonskega zapisnika preteklega meseca na obrazec A; temu prepisu (računu) se imajo priložiti sprejemni listi vseh odgoncev preteklega meseca, in za odgone s priprago tudi zdravniški izreki. Deželno računovodstvo bode mesečne račune prec pregledalo, ter se bodo potem dotičnim c. k. davkarijam, računi ljubljanskega mestnega magistrata po deželni blagajnici vizplačanje potrjenih stroškov pošiljali. Po tem načinu odpade veliko dela, ker odgonsko-postajske občine ne bodo potrebovale za odgonske stroške nobenih zalog, za ktere bi se morale vsaki mesec na deželni odbor obrniti ter jih na tanko zarajtovati. Le ljubljanskemu mestnemu magistratu in občinskemu predstojništvu v Litiji se bodo za vožne stroške po železnici, kateri se morajo prec plačati, dajale trimesečne zaloge iz deželnega zaklada proti dotičnim izkazom. Po preteku vsacega četrtletja bodeta ljubljanski mestni magistrat in predstojništvo občine Litijske za vožno odgoncev po železnici posebne s potrebnimi dokaznicami obložene račune deželnemu odboru pošiljala. Gledé družih odgonskih stroškov pa veljá za Ljubljano in Litijo isti računski način, kakor za vse druge odgonske postaje.

Vsaki odgonsko-postajski občini se pošlje v porabo potrebna obilost tiskanih odgonskih obrazcev A, B, C, D, E, F in od obrazcev A in B eden dopolnjen izgled, kako naj se va-nje piše. Vsaka postajska občina naj se o pravem času oglasi, kedar bode potrebovala zopet teh tiskanic. — Vsem občinam pa se pošlje tudi državni zakonik, v kterem je natisnjena državna postava od 27. julija 1871. leta, in razvid (karta) odgonskih postaj na Kranjskem, na kterem stoji sè številkami zapisana daljava pota med postajami.

Ogled po domovini.

Devet jezer v enem dnevu.

V soboto na sv. Petra dan ob 3. uri popoldne sem šel iz Srednje vasi v Bohinu. Spremljal me je Blaž Starè po domače Primož, ki je pod Jelom domá; šla sva mimo sv. Pavla v stari fužini na desno gori v hrib.

Zložno se gré kvišku, večidel v gozdih po „suhi grapi“, mimo „Cagovca“ čez hrib Vélíki klanec imenovan, in kmalu po osmih prišla sva do Fernarske planine pri jezeru. V dobri koči sva odložila, kar sva seboj imela, in tû našla vso potrebno hišno posodo in orodje, še celó turšično moko, čeravno dozdej niti kozá niti druge živine in po takem tudi majeric ni bilo še tukaj. Primož vzame žehtar, in obá greva še četrte ure naprej do studenca pri jezeru po vode. Studenec je jako mrzel in dober; okrog njega raste kreša. Primož mi je rekel, da ta kreša je najbolje zdravilo za

jetiko. Ker nisem zdravnik, ne morem soditi, ali mi je Primož pravo povedal ali ne.

Jezero to je kakih 200 korakov dolgo, 100 pa široko, zelo močvirno je in neprijazno.

Vrnivši se nazaj v koč si napraviva na ognjišču ogenj, iz torbice vzameva klobase in kruh, pa tudi flaško slivovca ne pozabiva in polnega žehtarja dobre vode, — in večerja naji bila je skupaj. Zraven ognjišča leživa vsak na svoji klopi, in kramljava to in uno. Ko se nama začne dremati, popraša me Primož: Gospod, ali smem enmalo moliti? Le! — mu odgovorim — pa zakaj me vprašate? Zato — mi reče — ker večidel gospodom molitev ni vseč; godrnjaje me je že marsikdo okregal: „gec cum tajfel!“ Tedaj tudi na visoke gore nosi nektera novodôbna gospoda svojo konfesijs-loserijo! — In začel je Primož roženkranc peti, na zadnje pa še svetnikov ni bilo ne konca ne kraja. Ko po dolgi molitvi vendar neha, mu smehljaje rečem: „Primož, ta roženkranc je bil ta dolgi“; Primož pa mi odvrne: „ne, gospod, ta je ta kraji, ta poletošnji; zimski je še veliko dalji“. — Zdajci pa se vleževa na mrvo — in lahko noč!

Zjutraj kmalu po 4. uri vstaneva. Solnce je že v koč kukalo. Po požirku slivovca odrineva po Krištofovi dolini mimo Vševneka in prideva ob 5 $\frac{1}{2}$ uri na Dednjo polje. Tu stoji kakih 15 strganih koč; koj potem se nahaja ovčarija in tudi nekaj enacih koč. Na strani pustivši Veliko planino, Vazo, Kreda sva prišla ob 7 $\frac{1}{4}$ uri na Tičarico. Primož zauka, in divji kozel skoči doli navzdol proti 3 jezerom.

Na kraji Tičarice ti je, dragi bralec, velikansk razgled na 3 jezera, veliko skalnato dolino; pri Saleburgu kažejo popotnikom enako „kamnito morje“, ki pa nič ni proti tej naši; sèm ter tjà vidiva ovčarske koč, zarobljene z velikim snežnim golim hribom od Črne prsti tje do Grada, za njimi je Soča, Trenta, Bovec; naprej od Grada je dolina od Triglava doli, nasproti Grada se vidi Vršač, nazaj do Tičarice pa je velikansko hribovje: Kopica in Zevnarica. Očino zeljše (Edelweis) sem najdel tu, ki pa še cvetelo ni. Po majhnem zajutruku se podava čez skale doli do treh jezer. Primož zapazi tu koč podrte ter milo toži: „ubogi Bohinci! to so vam pa gotovo sedaj sopet sovražne roke naredile“.

Med onim časom, ko je Primož šel podrtih koč ogledavat, sem jaz jezera opazoval. Malih žabic (pubčev) je mrgolelo vse polno do dna; voda je čista in globoka, gorkote ima 10 do 12 stopinj. Na enkrat zagledam v vodi po skalah laziti prečudne živalice; majhno glavico in majhne nožice, kakor mravljinčki, so kazale iz svoje hišice, ktera je bila čudno napravljena, en palec dolga in okrogla kakor drobán svinčnik, iz mecesnove skorje, podolgoma po skorji mecesnjevih zelenih bodckov položena; v vodi se je to rumenkasto-zeleno spreminjalo. Vlovil sem nekatere rujave in manj in bolj zelenkaste, ter videl, da razloček v barvi le tisti mecesnjevi bodcki delajo. Eno hišico denem na dlan; kar živalica ven pride ter izpusti rumenkast sok na roko pa hitro šine sopet nazaj v hišico. Jelo me je potem skleti na dlanu, in čeravno se umijem, me sklí čez 3 ure, rumena pičica pa se mi je poznala cela dva dni na roki.

(Konec prihodnjič.)

Potopisni listi

slovenskega učitelja svojemu pobratimu.

(Dalje.)

XVIII. pismo.

V obličji lepega Boštanja popustil sem Te, presrčni moj brate! o sklepu zadnjega pisma, danes pa

Te vabim, da me spreliš v duhu v ravnokar imenovano vas.

„Gliha skup štriha“ — pravi ponemčeno-narodski pregovor, in na podlagi njegovi oglasil sem se bil tudi jez koj v šolo. Prijazni učitelj g. F. K. mi je z velikim veseljem razkazal novo cerkev, enako oni v Selnici zidano tudi v bizantinskem zlogu. Kakor od mnogo let sem vsako novo svetišče iz posebnih vzrokov precej na tanko pregledam in nekako „preštudiram“, tako sem isto storil tudi v Boštanji. Mislil sem včasih že tudi, da o tem toliko vsaj že umem, da vem nekoliko razloček delati med lepim in nelepim; pa menda se še nisem dovolj naučil. Vsaj drugi nekako mislijo tako. Ako bi bili — vsaj po moji pičli razsodbi — pri Boštanjski cerkvi nekatere reči malo drugač napravili, bila bi ona posebne lepote; vendar pa morejo farani tudi take veseli biti. Ko sem se bil memogredé še poklonil gosp. župniku, mnogoletnemu svojemu znancu, in še nekoliko ogledal šolsko poslopje, sem se napotil, spremljan od priljudnega g. učitelja, po sprelepo gleštanem polji, kjer je ravno ajda cvela, ter bil zrak napolnjen z medenimi vonjavami, proti bližnji dolinici, ki odpira pot v notranje strani kranjsko-dolenske zemlje. Pri vhodu v imenovano dolino se poslovim od g. spremljevalca, in čisto sam se podam po samotnem jarku po ravni cesti, ki se vije ob reki Mirni. Ta dolina je res dolgočasna. Pospeševal sem toraj korake, kar se je le dalo, pa tolkel in tolkel sem skoraj brez konca in kraja, predno se mi je svet jel malo širiti, ter je dobila okolica nekoliko bolj prijazno podobo.

Zdajci pridem k sv. Trojici; farna cerkev z vasjo vred stoji na zmernem homcu na levi cesti. Valvazor imenuje ta kraj „sv. Trojica v ravnini“. Tukaj biva zdaj dobro znani pisalec „olikanega Slovenca“, vrli narodnjak gosp. J. V.; obžaloval sem, da ga ni bilo domá. Koj unkraj sv. Trojice se pospne cesta v grič. Nazaj gledajočemu mi je kazala vas vse drugo, novo, res prav mično podobo. V sredi obraščenih vrhov, na zmerni homec postavljena, predočuje popotniku sliko idilično-tihe, od sveta ločene mirnosti, tako, da bi človek kmalu zavidal ljudi, ki domujejo v tacih milih dolinicah.

Od tod me je peljala pot bolj po vrhovih gričev, zaokrenil sem se bil tudi kmalu na levi, in prej ko sem se nadjal, pokazala se mi je, stoječemu na obröbku zmernega homca, unkraj doline na okroglem griču sloveča „Žalostna gora“ poleg Mokronoga. Še ene korake stopim dalje, in pod manoj v zakotji doline razprostrt se mi razgrne ravnokar imenovani trg, venčan v ozadji s ponosno grajščino. Po strmem klancu pripelje me pot doli v trg, kjer sem bil koj blizo vhoda pri dobrih znancih preprijazno sprejet in sem ostal celi dan.

Drugo jutro, 30. avgusta sem šel v prijetni družbi na „Žalostno goro“. Akoravno ima ta homec otožno ime, vendar je posebno prijetno, nakitjen s prostorno romarsko cerkvijo Matere Božje. V njej se vidi poleg umetno narejenega velikega marmelnastega oltarja na steni cerkve obešen kratek konec silno debele vrvi, ktera priča o čudoviti rešitvi nekega mornarja, kateri je, v sredi razsrdenih morskih valov Marijo na pomoč klicaje, od nje zadobil pomoč, ter v zahvalo zato postaviti dal sv. stopnice, ki se nahajajo malo zdolej vkraj cerkve v mični kapelici. Zraven romarske cerkve pa hkrati tudi ponuja obiskovalcu razgled odtod toliko lepo panoramo po obširni okolici, da si človek skoraj mora sam sebi prizadjeti silo, da se zopet loči raz te višine od krasnega lepovida. Prav res je, kar je, v mojih pismih zdaj že v tretje navedeni slavni tržaški prošt Vrne, popisovaje ta kraj, rekel, da mu „po krivici“ žalostna gora pravijo. Sprelepa okolica Št. Ruperška,

stenjak je celó odločno rekel, da odbor ni odgovoren za to, kar kak mazač piše. Jaz pa si nisem dal besede ustaviti z viharnimi ugovori, kajti dr. Vošnjak je sam — ne vprašan — trdil: „der Artikel ist von uns“, in v tem članku je moja čast žaljena; on — in še kter drug „von uns“ je odbornik, — odbor je tedaj po takem moj forum; pred njim se moram opravičiti zoper natolcevanje in laži „Narodove“. Da mi „Novice“ še tudi ostajajo za obrambo mojega poštenja, to sam dobro vem in se bom tega tudi poslužil; al če odbornik ali odborniki nimajo toliko morále v sebi, da bi odbornika ali odbornikov po krivici ne sramotili očitno po časniku, primoran sem bil, v odboru opravičiti se in po dr. Ulagovih besedah spodbiti in razjasniti oni dopis, da občinstvo vé, pri čem da je. Jaz nikdar nikoli in vsa moja leta, kar delujem za narod, nisem kakor krt rul po skrivnem, zato sem tudi vajen, brez ovinkov govoriti. Če komu moja odkritosrčnost ni po volji, naj si pomaga kakor more; jaz ostanem, kakor sem bil: odkritosrčen prijatelj prijatlom svojim, poznam pa tudi svoje nasprotnike in jim zmirom s poti hodim, naj kujejo to ali uno.

Ko sem sl. odboru brez ugovora razložil zgodovino onega razgovora, ki je dopisniku „Slov. Nar.“ „zakotno zasedanje“ bilo, prosil sem g. predsednika, naj dá po zapisniku konstatirati, da je laž, ako se pravi, da ni „Matica“ bila prva, ki je začela delati za novo tiskarnico in da „delničarji“ so bili prvi, ki so „začeli težavno trudno delovanje“.

Kaj tacega, da so kolovodji „delniške“ tiskarnice „prvi začeli težavno trudno delovanje“ — kakor se „Narodu“ piše, je — brez ozira na to, da delničarje vabiti in klicati jih na plačilo, se vendar menda ne pravi „krvav pot potiti“ — je tako velikanska laž, da ta, kdor je to pisal, je bil ali sam gluhi in slep ali pa si je druge mislil slepe ali gluhe od 9. svečana l. 1871., ko je bil v Matičnem odboru enoglasno sklep storjen, prositi vlado za dovoljenje Matične tiskarne, ki je bila od onega časa skoro pri vsaki odborovi seji na dnevnem redu brez „pomislikov“ in s „pomisliki“, kateri so se rodili še le potem, ko se je „delniška“ tiskarnica začela snovati, in to je bilo 4. novembra 1871. leta, ko je „Slov. Nar.“ prvokrat (v števil. 129) začel „bobnati“ za tako imenovano „narodno“ tiskarnico, tedaj 9 mesecev pozneje.

Kdo tedaj je bil prvi, ki je začel s tiskarnico: ali ta, ki je bil 9. svečana — ali ta, ki je bil 4. novembra? Brez onih „pomislikov“ bila bi Matica že davno lahko imela tiskarnico, ker ima že vladno dovoljenje in premoženje, — ali „delniška“ tiskarnica ima uno in to, ni mi znano. Da je vkljub vsemu temu že „v življenje stopila“, kakor „Narodov“ dopisnik trdi, je cinizem, ki se mora opirati le na to, da je „delniška“ tiskarnica kryptogam, ki živi, pa ni sledú ni tiru o njem.

Kdo tedaj je prišel drugi, da je ovire delal in jamo kopal prvemu, — leži prav očitno pred svetom.

To sem zahteval, da se konstatira v seji odborovi, da svetové, kaj je pravo, kaj pa laž.

Gosp. predsednik se pozivlja na ravnokar prebrano tajnikovo poročilo, v katerem je popisana vsa zgodovina Matične tiskarnice, in iz kterega je razvidno, da še nihče drug ni ne mislil na napravo kake tiskarnice v Ljubljani, ko je Matični odbor že podal prošnjo vladi za dovoljenje. — S tem sem bil zadovoljen.

Moj drugi glavni razlog, ki sem ga povedal gosp. Rapocu, ko je tudi pri meni koledoval, naj vzamem delnic pri akcijski tiskarnici, zakaj se je ne udeležim, je bil ta, da Blaznikova slavnoznaná tiskarnica meni zadostuje v vsem popolnoma, Matici pa utegne ravno

tako vstrezati lastna tiskarnica kakor lastna društvu sv. Mohora.

Tako stojim popolnoma neodvisen od vsake špekulacije, na katero naposled vendar vsak delničar gleda, da vsaj vloženega denarja ne zgubi, in sem skozi in skozi prepričan, da narodnemu društvu Matice bilo bi gotovo na korist, ako si napravi tiskarnico, ki bi tudi tiskala zemljovide, ktere zdaj po svetu tiskat pošilja itd.

Popolnoma prost in v nobeno delniško bratovščino zapisan sem tedaj v poslednjem odboru Matičnem govoril in glasoval za to, naj si Matica napravi lastno tiskarnico, in sem temveč moral na korist Matici glasovati zato, ker je gosp. Souvan se poroka proti vsaki zgubi Matični v seji zavezal, katero poročstvo pa — na sméh velike večine pričujočih — „mladenču“ dr. Vošnjaku ni bilo po godu zato, ker je Souvan — „star“!

To se mi je očitno napadenemu potrebno zdelo, očitno povedati. Dostavljam le še to, da se nisem mogel dosti načuditi temu, kako da oni gospodje odborniki, ki so kot delničarji tiskarnice „Narodove“ — tedaj strančarji zoper Matično tiskarnico — niso mogli toliko se žrtovati parlamentarnemu običaju, da bi se bili držali glasovanja. Dr. J. Bleiweis.

Ogled po domovini.

Devet jezer v enem dnevu.

(Konec.)

Prvo jezero je kakih 4 do 500 korakov dolgo in široko, drugo je krajše in ože, tretje pa še precej manjše. Kedar pride veliko vode, so vsa tri jezera skupaj zlita. Vže s Tičarice sva slišala meni neznané klice. Primož pravi, da kak Bovčan zgubljené koze išče, ker so skale tako strgane, da večkrat kaka koza noter pade in ven ne more; tudi krave ali konji si večkrat noge zlomijo. Po teh strganih skalah sva naprej skakala in prišla ob $\frac{3}{4}$ 9. uri „na lašte pri mizi“. Na kamnitem podnožji leži čez pedanj debela plošča, 8 pednjev dolga in 7 široka. Na levo stran sva pustila Bovčanske kočé „pri uti pod Gradom“, vrnivši se spet v dolino in prišla k jezeru „Močivcu pri uti“. To jezero je komaj 200 korakov dolgo, bolj ozko, čisto kakor kristal, mrzlo pa, da voda komaj 5 stopinj gorkote ima; jako dobra je za pitje, Primož mi je rekel, da to so „arcnije“. Od daleč nas gleda Bovčan „fest fant“ v cokljah; jaz ga povabim k nama; enmalo boječ pride in pové, da je kozo zgubil, ktere že dva dni išče. Zraven jezera smo vsi skup sedli in okrepčali se s klobasami in kruhom, ter pili dobro vodo „arcnijo“. Bovčan se zahvali in gré doli, jaz in Primož pa gori naprej.

Kmalu prideva do Škrvanta, studenca za kočami „pri uti“. Tukaj Savica izpod skal izvira, pa koj napravi tolikošén potok, da bi lahko gnal mlin vsaj z enim tečajem; voda bistra je tako mrzla, da jo človek komaj dvakrat srkne; ne vem, ali ima tri do štiri stopinje toplote.

Odtodi naprej je dolina polna snega, večidel od plazov z gorá, ktere na desno skor v nebó segajo. Korajžno koračiva po snegu naprej, ki je bil gotovo 10 seznjev globok; na tem mestu — pravi Primož — je medved pred par letoma kar 10 jarcev na enkrat pomoril; dragi bralci sami lahko uganejo, da take pripovedke samotnega popotnika malo stresejo. Potovaje naprej zagleda Primož zelen hribček ter mi naznani, da zadej za njim je „Črno jezero“. In res je bilo tako; ob $\frac{3}{4}$ na 10. prišla sva tje.

Jezero to je precej veliko; na zgornjem kraji ga je nekoliko še sneg zakrival in ledene plošče s snegom

krite plavale so po njem; zelo globoko je in zmirom enako, voda njegova se vidi čisto črna. Na skali nad jezerom našel sem napis: Pavich, Bolle, Šest 1871.

Še naprej gori, že prav pod Vršacem, ki ga je naš Vodnik, ves navdušen velikanskega gorenskega sveta, tako krasno popisal, je „Rujavo jezero“ in koj zraven njega zadnje jezero „na portnah za timenom“, kterih pa nisem šel pogledat, ker so, kakor mi je gori omenjeni Bovčan rekel, še pod snegom. Tedaj pozdravljen mi bodi za danes ti velikanski Vršač z obema jezeroma! Drugi pot se vidimo, kajti ura je že 10., ob 7. pa moram biti na Bleškem jezeru. Ali bo to mogoče, vprašam Primoža. „Predolgo sva se povsod mudila — vendar, gospod, če ta najhitrejšo narediva, sva ob 3. uri v Srednji vasi“. In Primož jo je zadel, kakor se sploh, kedar sem ga vprašal, koliko je ura, nikoli ni zmotil za 5 minut. Jela sva res hitro hoditi. Čez „Gvaško brdo“ sva prišla k „Beli skali“ $\frac{3}{4}$ na 12. Navzdol gredoč pa zavpije Primož: „Ježeš! moja kočica gori; ravno k pogrebu prideva!“ Ko prideva do pogorišča, vidiva, da je požar pokončal celo pohištvo; samo tram je bil še dober. In milo zdihne Primož: „Pa le spet je naš „bohinski prijatelj“ to napravil!“ Silim ga preč, ker pomagati ni nič več; al on se zmirom le nazaj ozira in toži: „moja kočica, moja kočica!“ Res hudobno mora biti tako srce, kteremu se ne smili ubogi Bohinec! — Ura je bila 12. Ker pri maši nisva mogla biti, mi reče Primož: „Gospod! ali Vam smem lepo molitvico moliti?“ — Le! — kajti meni se zelo mudí. Ko jo konča, sliši zvonec in kmalu zagleda Bovčanskega pastirja; brzo skoči k njemu ter ga vpraša: „Fant! kdo je moja kočica zapalil?“ — „Jaz ne vem“ — dobil je za odgovor. „Kdo pa?“ in v tem hipu ga zgrabi za ušesa; fant se strga iz njegovih pestí in zbeži.

Zdajci gréva po dolini naprej, in v pol ure prideva do „Črnega jezera pod orlovim kamnom“. Jezero črno na videz je globoko, srednje velikosti, pa že bolj gorko. Od todi naprej raste smreka; tukaj doge delajo za škafe.

Ob 1. uri bila sva ravno na robu nad Savico. Primož me popraša: Gospod! ali se vam rado v glavi zvrtili? „Ne!“ — To je dobro — pravi — potlej pa že prideva tū doli. Ko pa se ozrem navzdol, me vendar malo groza obide; al mislim si: vsaj morava naprej. Koračila sva tedaj naprej. Ko sva okrog skal se začela zavijati, zapaziva dva gada, ali kakor jim tukaj pravijo, modrasa, enega belo-črnega, drugega rujavo-črnega križastega. Po stopnicah „v smrekah“ vsekanih sva se plazila naprej in tako na levi strani Savice ob $\frac{3}{4}$ na 2 prišla sva k Bohinskemu jezeru.

Majhen čolniček je sicer na kraji privezan bil; al ker se je zelo k hudemu vremenu pripravljalo, bilo je jezero jako nemirno, tedaj nevarno; zato sva jo raji na levi strani za jezerom potegnila in prišla, sicer srečno, pa vsa mokra ob $3\frac{1}{4}$ uri v Srednjo vas k Švicu.

Malo kosilce se mi je zdaj kaj dobro prileglo. Slovo sem vzela od poštenih Bohincev s srčno željo, naj jih pravični Bog reši kmalu hudih nadlog! Iz polnega grla zavpijem: „Na zdravje!“ z Bogom! — in se odpeljem. Ob 6. uri sem bil na Bleškem jezeru „pri Petranki“.

Tako sem v enem dnevu obhodil devet jezer — od 5. ure zjutraj do 6. popoldne.

Morebiti te moje črtice še koga družega napotijo, da ne ostane samo pri Bleškem jezeru, temveč da gré ogledat čudapolnih krajev, o kterih naš Vodnik poje:

Pod velikim tukaj Bogom

Breztelesen bit' želím,

Čiste sape sred' mej krogom

Menim, da že v neb' živim!

Zdaj pa še nekaj:

Ker je čas prišel našega slovenskega velikana „Triglava“ obiskovati, naj povem, da sva lansko leto 18. septembra z gosp. Jeločnikom za vodnika imela Šesta in njegovo hčer Rozalko. Šli smo iz Srednje vasi, prenočili na Belem polji, od 8. do 10. ure smo bili na vrhu; doli smo šli čez „Sedlo“ in „Krmo“ in prišli ob 5. k „Šmercu“ v Mojstrano. Ob 7. uri zvečer se še le železnica iz Dovjega proti Ljubljani odpelje. Pot na Triglav je toliko popravljena, da se povsod lahko in brez nevarnosti gré. Iz Ljubljane se v 2 dnevih lahko cela pot dovrši. Tedaj le gori na goro!
France Kadilnik.

Dopisi.

Iz Gorice 7. julija. (Časništvo naše in pa preparandija.) Kdor bo hotel popisati natančno zgodovino goriško, ne bo smel pozabiti leta 1872., ki ni samo važno zaradi mnogih prestvaritev v naši Gorici, nego je tudi imenitno zaradi literarnega in političnega gibanja, vršičega se v našem lepem mesticu. Časniki rastejo tukaj kakor gobe iz zemlje in povrh tega, da imamo 3 slovenske in 2 italijanska časopisa, je včeraj italijanski liberalni humoristični list „Il Pettine“ prilazil na beli dan. Osoda pa mu je bila brž pri rojstvu tako nemila, da je bil zaradi neke satirične podobščine konfisciran. Prvi „Glasov“ list je 5. dne t. m. izišel. Vse kaže, da bo zadostoval svojemu geslu, glasečemu se: „Za vero in domovino! Le to si predrzujemo svetovati, naj bi se ne sprejemali taki dopisi, kteri so brez vsake važnosti, in bi lahko naklonili nezadovoljnost čitajočega občinstva. Tudi bi bilo dobro, da bi „Glas“ prinašal tudi umrle v Gorici, da ne bi tukajšnjim Slovencem trebalo segati po tukajšnjem „Gorizianu“ ali „Izonzu“, da stoprv pozivé. — Štipendije na tukajšnjem izobraževališču so se vendar enkrat podelile. 2100 goldinarjev se je razdelilo med 24 pripravnikov, izmed kterih sta le 2 dobila po 200 forintov, ostalih 22 je prejelo po 100 ali 50 gold. Pri tem pa si ne moremo kaj, da ne bi izrekli resnice, da se je pri podelovanju štipendij marsikakemu preparandu krivica zgodila. Neki pripravnik je ob času vlozbe svoje prošnje za štipendijo šel tukajšnjega vodje vprašat: ali bi mu svetoval, da bi prosil za štipendijo. Zaničevaje ga vodja zavrne: „kaj vi, pri svojih pomanjkljivostih bi se pridržnili kaj takega prositi!“ — Omenjeni pripravnik na to prošnje res ne vloží. Ko pa je bila seja in je šlo za to, komu se ima štipendija podeliti, bil je menda gospod vodja v nemalih zadregah, ko ga poprašajo: zakaj pa x. ni prosil? Ni nam znano, kaj je na to vprašanje šolskega svetovalestva odgovoril. — Štipendije so se potem razdelile in v razredu, kjer je omenjeni pripravnik, so vsi jih prejeli razen njega. Neka imenitna oseba je neki omenjenemu pripravniku rekla: „Sie hätten das Stipendium auch bekommen, wenn Sie eingereicht hätten“. Prašamo tedaj, ali ni to očitna krivica? In zopet drugemu pripravniku niso hoteli nič dati, češ, da je zadosti premožen. Pripravnik in pa — zadosti premožen?! Kakor se dosedaj reč kaže, imamo malo od sedanjih tukajšnjih pripravnikov pričakovati; posebno v 1. letu je večer ravs in kavs med Slovenci in Lahi. Nekteri Lahi omenjenega leta so celo tako predrzni in surovi, da vpričo profesorjev v šoli se jamejo suvati, pretepati itd. Ali moremo pričakovati od takih ljudi, da bodo kedaj sposobni odgojitelji njezne mladine? Zakaj učitelji o teh dogodbah molčijo?

Resnicomil.

Iz Gradca 7. julija. A—ž. — Tukajšnji katoliško-konservativni-politični list „Grazer Volksblatt“ je 14. maja l. l. policija konfiscirala zaradi nekega članka „Modus vivendi“, v kterem je ministra Stremayr-a zaradi